Christian Wilster,

Bonden og hans søn

En Bondeknøs, som hedde Hans,
Der havde været udenlands
Med Herremandens Søn et Aar,
Kom hjem til Faders Fæstegaard,
Og i den lille Bondebye
Fortalte han nu stolt og krye
Til Fryd for Store som for Smaae,
Om hvad i fremmed Land han saae;
Men skjøndt en Deel deraf var sandt,
Var der dog meget Løgn iblandt;
Thi to Ting læres let paa Reise,
At lyve grovt og høit at kneise;
Og Hans forstod saa stærkt at lyve,
Som Hest kan rende, Fugl kan flyve.

. . .

En Maanedstid omtrent forgik,
Da Knøsens Fader Frederik
I næste Kjøbsted Ærind fik,
Og med sin kloge Søn han gik
Derhen en aarle Morgenstund.
Paa deres Vei de saae en Hund,
Og det var godt, at den var bunden,
Thi baade glubsk og stor var Hunden.
"En svær Krabat," var Bondens Ord,
Da frem af Huus med Bjæf den foer.
"O Bagateller!" udbrød Hans,
"Ifjor da jeg var udenlands,
Jeg saae en Hund, jeg aldrig Mage,
Har seet til Hund i mine Dage.
Tæt ved Berlin den kom imod mig,
Først blev jeg bange, men jeg stod mig —
I kjender vel Berlin af Navn,
Og troer den er som Kjøbenhavn,
Jo Pyt! saasandt som her jeg gaaer,
Ti Gange større knap forslaaer;
Den Hund, som sagt, den var saa stor,
Ja! I kan troe mig paa mit Ord,
Jeg selv, som saae den, veed det bedst,
Den var saa stor som nogen Hest."

Da svared Bonden: "ærlig talt,
Det undrer mig, skjøndt overalt
I denne Verden rundtomkring

Verkinto de tiu ĉi Dana poemo estas Christian Wilster *(∗1797-09-27 – †1840-01-11).*

Arg-823-1650 (2013-02-08 11:42:51)